BÃO TUYẾT

Định viết bài này ngay sau cơn Bão Tuyết nhưng mãi loay hoay với những việc dọn dẹp quanh nhà, cào tuyết, rửa sân, cắt bỏ cây cối và bông hoa đã "mạng vong" nên sau hai tuần mới sực nhớ để viết vội.

Bão tuyết! Hai chữ tôi vẫn thường nghe vào mùa đông, có khi là mùa thu, thậm chí ngay cả trong mùa xuân khi những cơn bão tuyết đổ xuống ở các tiểu bang, thường là miền đông bắc nước Mỹ, có khi lại là vài nơi ở tây bắc nước Mỹ. Xem tivi nghe tin tức thấy cảnh tuyết rơi tràn ngập nhà cửa, đường phố suốt cả tháng trời. Mọi sinh hoạt đều bế tắt và dân chúng phải gánh chịu những thiệt hại lớn lao. Đó là chưa kể những thiệt hại về nhân mạng. Thấy là như thế! Nghe là như thế! Nhưng tôi hoàn toàn chưa (hay không) cảm nhận được một cách đích thực nỗi khổ của những nạn nhân của bão tuyết như thế nào.

Thì nay, tôi đã cảm nhận được thế nào là nỗi khổ của những người sống trong vùng bão tuyết hết năm này qua năm khác. Bão tuyết xảy ra ở Texas chỉ kéo dài bốn năm hôm nhưng gây thiệt hại khá lớn, kể cả tổn thất nhân mạng bởi hầu hết cư dân nơi đây chưa hề có chút kinh nghiệm nào để đối phó và ngay cả chính quyền các địa phương cũng vậy!

Thế là sau hơn một thế kỷ, trận bão tuyết đã trở lại trên toàn tiểu bang Texas, nơi được coi là xứ "chuyên nóng" ngoài vài mỹ danh khác như tiểu bang "Ngôi Sao Cô Đơn", tiểu bang "Cao Bồi" hoặc tiểu bang "Big… Big…Big…" Thành phố Houston cũng là nơi hứng chịu cơn bão tuyết vừa qua với nhiều sự mất mát hư hại, kể cả mạng sống của cư dân.

Tết năm Tân Sửu đến trong tình trạng cơn đại dịch cúm Tàu vẫn còn mặc dầu số người lớn tuổi hầu hết đã được chích ngừa, những người nhỏ tuổi vẫn thấp thỏm chờ trông. Các sinh hoạt ngày tết hoàn toàn không có, nhà thờ chùa chiền cũng vắng tín đồ đi lễ. Trong các chợ của người Việt Nam, người Tàu vẫn chưng bày những món hàng cung ứng cho ba ngày tết. Ngoài các loại thực phẩm, rau quả, thịt cá còn vô số mặt hàng linh tinh vô bổ khác. Đã từ lâu gia đình tôi (chỉ có hai mạng già) và gia đình của các con tôi chủ trương giảm thiểu tối đa việc ăn tết, tức là "ăn" trong ba ngày tết cũng giống như "ăn" trong những ngày thường. Dĩ nhiên việc cúng lễ tổ tiên ông bà cha mẹ vẫn có để nhớ đến công ơn của các Người, nhưng rất đơn giản. Tết năm nào cũng vậy, chúng tôi có một buổi họp mặt gia đình, con cháu các nơi tụ tập lại, dùng một bữa cơm chung, sau đó con cháu chúc tết và chúng tôi lì xì cho các cháu, có năm bọn nhỏ xúm nhau đổ bầu cua cá cọp hay chơi lô tô tạo được không khí vui vẻ trong gia đình. Sau một ngày họp mặt vui vẻ, ai về nhà nấy và trở lại công việc thường ngày.

Các bản tin thời tiết được các đài truyền hình liên tục loan báo là sẽ có tuyết rơi và độ lạnh sẽ rớt xuống 17 độ F (- 8 độ C). Chiều mồng ba tết năm nay nhằm ngày chủ nhật (14 tháng 2 – ngày Valentine), khi đang ở nhà con gái để họp mặt ngày xuân tôi đã được các con dặn nhiều lần *"nhớ mở các vòi nước cho chảy rỉ rỉ để tránh bể ống nước".* Khi bước ra sân chỗ đậu xe tôi đã thấy trên các mặt kiếng xe đông đá một lớp mỏng và tuyết bắt đầu rơi. Khi về đến nhà vì lu bu một số việc nên trước khi đi ngủ đã quên làm theo lời các con dặn là mở nước (lỗi tại tôi…lỗi tại tôi mọi đằng…). Nhiệt độ trong nhà càng lúc càng lạnh, hai mạng già vào các tủ áo để mang ra một mớ áo lạnh đủ loại để choàng vào mình, có đến bốn năm lớp. Máy sưởi chạy vù vù nhưng chẳng ấm hơn là bao nhiêu. May mà chiếc đồng hồ gas nằm phía ngoài vừa mới thay được hai hôm trước. Có một điều là tôi không nghĩ đến chuyện điện sẽ bị cúp lâu. Thường ở đây điện chỉ cúp trong vòng vài phút, lâu lắm mới cúp chừng một tiếng nếu có sửa chữa lớn. Chúng tôi đi ngủ vào lúc 11 giờ, được một lát thì cúp điện. Những tưởng chừng năm mười phút sau sẽ có điện lại nhưng không dè cả tiếng đồng hồ sau vẫn tối mịt tối mù. Tôi vội quơ chiếc đèn pin kế bên (lúc nào cũng có chiếc đèn nhỏ kề bên gối nằm) bước ra cửa trước vén màn nhìn ra ngoài thì thấy tuyết đã rơi nhiều, trắng cả sân cỏ và hai cây hoàng lan trước sân cùng với bốn bồn hoa đủ loại đang độ nở đủ màu sắc, đặc biệt hai bồn hoa pensée bị tuyết phủ đầy, không còn thấy dấu tích gì nữa. Ngoài đường tuyết trắng xóa, các mái nhà hàng xóm cũng đầy tuyết. Lạnh ơi là lạnh! Tôi ra garage tìm hai chiếc đèn "lantern", một loại đèn giống như đèn măng sông (manchon) nhỏ thắp bằng pin. Đèn lantern là một trong những món dùng để thắp sáng khi đi cắm trại trong rừng trong rú. Cả hai chiếc đèn đều còn sáng tốt dù đã sáu bảy năm chưa thay pin. Hai chiếc đèn đủ thắp sáng cho cả căn phòng khách rộng. Ngoài ra tôi cũng lấy ra cả chục cây nến để sẵn khi cần. Bấy giờ tôi mới sực nhớ ra là mình đã quên mở nước tối qua. Để thử, tôi mở vòi nước ở bếp thì hỡi ôi! nó đã tịt vòi. Chạy xem các nơi khác thì thấy chúng đã cùng chung số phận. Tôi không lo mất điện nhưng lo không có nước, lôi thôi lắm! Nghĩ tới chuyện tắm rửa và chuyện toilet thấy hơi lo lo (chỉ hơi lo, vì có vài cách giải quyết sẵn trong đầu). Đứng trước những chuyện trục trặc như thế tôi luôn là người rất bình tĩnh nên giải quyết hợp lý mọi chuyện.

Việc tắm rửa không quan trọng với tôi vì tôi có thể chịu ở dơ hai ba hôm, hơn nữa trời lạnh không mồ hôi, không ra ngoài vướng bụi bặm. Nhiều lần đi cắm trại trong rừng, thiếu nước nên không tắm mỗi ngày là chuyện thường. Vì vậy anh em chúng tôi hay nói đùa "ở dơ sống lâu…". Việc vệ sinh thì đã có cách vì tôi đã có sẵn một hồ nước sau nhà (hồ bơi), chỉ việc múc nước vào xối toilet là OK. Tôi có sẵn ba két nước uống nên dùng nó để nấu ăn. Trong khi tôi vẫn dửng dưng với cái lạnh (đã mặc 4 -5 lớp áo) thì bà xã là người không chịu nổi lạnh cho nên những đêm kế tiếp sau đó, tôi phải chở nường di tản sang nhà con gái cũng ở khá là gần vì nhà con gái có máy điện chạy bằng gas. Trưa ngày 15 chúng tôi xơi mì gói nấu bằng bếp gas đặt đằng sau patio. Thử tưởng tượng xem: trong khi trời lạnh ngắt, tay bê tô mì nóng hỗi "vừa thổi vừa ăn" lại vừa húp xì xụp…xem ra ngon đến cỡ nào so với những món ngon khác trong những ngày "bình yên". Sau bữa đó chúng tôi đều qua nhà con gái để ăn nhờ và ở đậu (nường ở đậu chứ không phải tôi, vào ban đêm). Tôi vẫn thường tự hào với nường, là dân Đà lạt chịu lạnh giỏi lắm! Mà tôi là một điển hình, tôi không sang ngủ nhà con có máy sưởi, ban tối chỉ đắp một chiếc mền dùng đắp vào mùa hè trong khi nường đã leo lên lầu kéo xuống một chiếc mền laine to tổ bố và nặng trình trịch. Khoảng 10 giờ sáng ngày 15 tôi mở cửa trước và bước ra sân, nhìn về phía bên hông nhà thì thấy ống nước đã bị bể tự lúc nào, nước phun ra tung tóe. Tới gần thì thấy có một đường nứt dài khoảng chừng hai phân, nhưng nước không phun ra mạnh có lẽ nước đã đông từ trong ống. Tôi chạy vào nhà tìm cuộn băng keo vải để băng bọc vết nứt, bọc cả chục lớp với mục đích là để khi nước chảy lại nó không vỡ toang ống ra. Xem ra tạm ổn.

Tôi là người khá hiếu kỳ, thích mạo hiểm (có loại máu HĐ) nên tôi nói với nường là tôi sẽ lái xe ra ngoài để xem phố phường thiên hạ sinh hoạt ra sao. Dĩ nhiên là nường cản ngăn tôi, nói nguy hiểm lắm! nguy hiểm lắm! Nhưng tôi đã quyết (nường bảo tôi cứng đầu). Nổ máy xe…và ra đi…không quên choàng thêm vào mình một chiếc áo ấm dày và đeo thêm đôi găng tay bằng da dày cộm để ngăn lạnh. Không phải một mình tôi ra đường mà cũng thấy có năm bảy chiếc xe chạy xuôi chạy ngược. Tôi lái trên mặt đường phủ đầy tuyết dày khoảng 2 inches tức khoảng 5 cm rưỡi, nhiều đoạn bị đông đá, chỉ dám lái với tốc độ 15-20 dặm/giờ (từ 24 đến 32 Km), những nơi nào đông đá thì chạy chậm hơn vì có thể bị trượt khiến xe quay rất nguy hiểm. Vài lần tôi thử đạp thắng lúc chạy trên mặt tuyết và nghe thấy từ các bánh xe phát ra tiếng rột rột và tay lái bị giật giật nhưng xe không bị chao đảo, tôi thử nhiều lần như thế. Đến một đoạn đường đóng băng tôi không thấy có xe nào chạy gần (khoảng 3-4 trăm mét) tôi giảm tốc độ và từ từ đạp thắng, có cảm giác xe bị trượt nên phải nhả thắng ngay, hai lần như thế để xem tình huống gì xảy ra chứ cũng chẳng dám “chơi ngông” thêm. Hai bên đường, các cửa hàng, chợ và trung tâm mua sắm đều đóng cửa, chỉ thấy một màu trắng xóa trải đầy khắp mọi nơi. Ghé vào một công viên thấy tuyết phủ mênh mông, vài anh chị Mỹ vào đấy để chụp ảnh, chúng tôi vẫy tay chào nhau và nhiều lần tôi bước ra khỏi xe để tự chụp vài tấm ảnh. Tôi chạy vòng vòng như thế suốt gần hai tiếng đồng hồ, khi trở về tuyết vẫn còn rơi và cái lạnh cũng thấm đậm vào da thịt.

Sáng sớm ngày 16 tôi mở tivi xem, đến đoạn cuối của bản tin thấy nói đến một tai nạn cháy nhà khiến một người bà và ba đứa cháu đã chết. Tôi có cảm giác thương cảm và tội nghiệp cho những nạn nhân. Qua ngày hôm sau tôi nhận điện thoại của một người em Hướng Đạo từ Cali cho hay người bà trong tai nạn kể trên không ai xa lạ là người tôi quen từ lúc còn ở Việt Nam và sinh hoạt chung trong một đơn vị Hướng Đạo tại Sài Gòn. Đó là chị Lê Như Loan, trước đây là một Bầy trưởng (Akela) của bầy Sói Con Bạch Đằng thuộc đạo Hoa Lư. Chẳng những thế chị Loan lại ở đối diện với nhà tôi trong một con hẻm trên đường Lê Văn Duyệt. Chị cùng chồng vượt biên khoảng 1980-1981 và khi qua Mỹ, tôi gặp lại chị nhiều lần lúc chị làm chủ một cây xăng và tiệm tạp hóa. Bẳng đi một thời gian sau này tôi không gặp chị, có lẽ chị đã về hưu và dọn đi ở xa. Qua báo chí tôi được biết nhà chị ở thành phố Sugar Land, cách nhà tôi chừng hơn 40 phút lái xe. Tôi báo tin cho một số anh chị em trước đây ở cùng đơn vị Hướng Đạo và muốn tìm thêm thông tin chi tiết về cái chết của bốn bà cháu. Được biết tai nạn xảy ra do xử dụng lò sưởi bằng gas, còn những chi tiết khác thì chưa được biết vì đang được cơ quan hữu trách điều tra. Lúc đang viết bài này tôi vẫn chưa có tin tức gì về tang lễ của bốn bà cháu mặc dầu tôi có nhờ vài người quen trong ngành truyền thông Việt Nam theo dõi để cho biết. Anh chị em Hướng Đạo cùng đơn vị trước đây cũng đã thực hiện một bảng phân ưu cùng gia đình chị Lê Như Loan được đăng trên Báo Người Việt ở California ngày 22 tháng 2 – 2021.

Akela Lê Như Loan: người thứ tư kể từ bên trái

Akela Lê Như Loan

Bốn bà cháu

Chiều ngày 17 nhà tôi có nước sau khi thợ đến thay ống nước bị bể. Sáng ngày 18 điện đã có trở lại. Tuy nhiên một số khu vực trong thành phố vẫn chưa có điện. Tính tới thời điểm đó toàn Texas chỉ khoảng 50% điện được phục hồi. Riêng về chuyện bể ống nước, nhiều ngôi nhà có ống nước chạy bên trên trần nhà nên khi bị bể, nước làm hỏng trần nhà và đổ xuống các phòng bên dưới trông rất thê thảm. Nhiều người phải chạy đi ở nhờ nhà con cháu hay bạn bè. Tuyết đã ngưng rơi từ hôm 17, nhiệt độ cũng tăng dần, từ 14 độ F (-10 độ C) tăng lên trong những ngày hôm sau. Tôi bắt đầu ra sân sau cào tuyết và dọn dẹp, xong ra sân trước dọn tuyết và rửa sân. Liền mấy hôm sau lại cắt bỏ những bông hoa đã bị giá lạnh luộc chín, tỉa cắt những cành cây chết, bông hoa hồng bị chết cóng tôi phải bứt hết lá và không biết chúng có còn sống được hay không. Đám hoa pensée thấy trồi lên mặt đất vài ba cánh tím đỏ xanh vàng.

Tôi ở thành phố Houston gần 30 năm, bốn năm lần nhìn thấy tuyết rơi nhưng không nhiều, duy chỉ có lần vào tháng tư năm 2017 tuyết rơi khá dày, khoảng 2 inches (5 cm) trên các thảm cỏ, mấy hôm sau mới tan, nhiệt độ vào những lúc đó cũng chỉ 24 -25 độ F (-3 đến - 4 độ C) mà thôi. Nhớ có một lần vào tháng 11 năm 2000, Hướng Đạo chúng tôi tổ chức một kỳ trại truyền thống vào mùa đông, chiều thứ sáu trên đường đến đất trại thì mưa đổ xuống tầm tã, chúng tôi vẫn dựng lều cắm trại dưới cơn mưa và gió lạnh. Mọi sinh hoạt của chúng tôi vẫn tiếp diễn coi như thử thách với tất cả các trại sinh từ huynh

trưởng cho đến các đoàn sinh. Sáng ngày thứ bảy, nhiệt độ càng lúc càng xuống thấp và mưa vẫn tiếp tục. Buổi tối phải đốt lửa trại dưới một tấm bạt che thật lớn. Nhiệt độ rớt xuống khoảng 23 -24 độ F cùng với gió thổi nên càng lạnh thêm. Các em Hướng Đạo lớn tuổi có thể chịu được được nhưng đối với các em Sói Con (từ 6 đến 8-9 tuổi) chúng tôi phải đưa các em ra khách sạn để ngủ qua đêm. Nhiều trại sinh phải leo lên xe mở máy sưởi để ngủ. Có điều, xe đậu ở ngoài trời, cửa xe phải mở nhích xuống một chút mới an toàn. Trong cơn bão tuyết vừa rồi, có nhiều gia đình vào xe đậu trong garage mở máy heat để sưởi ấm. Hậu quả là một số người đã chết một cách lặng lẽ trong xe, trong đó có một gia đình người Việt Nam gồm bốn người, hai mẹ con chết, hai cha con sống phải đưa vào nhà thương. Và con nhiều cảnh thương tâm khác mà báo chí địa phương đã tường thuật trong suốt hai tuần qua.

Hôm nay là đầu tháng ba, nếu không bị ảnh hưởng bởi thời tiết lạnh giá vừa qua thì vào trung tuần tháng ba này hoa Blue Bonnet trên khắp tiểu bang Texas sẽ bắt đầu nở. Tôi sẽ lái xe chạy dọc các xa lộ để xem hoa - một loài hoa biểu trưng cho tiểu bang Texas.

Những dòng cuối của bài này tôi xin gửi lời cám ơn đến tất cả bạn bè, thân hữu và người thân đã gọi điện thoại hoặc gửi email để thăm hỏi trong những ngày tuyết rơi và giá lạnh.

Phong Châu

Ngày 1 Tháng 3 - 2021